

—** У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 25. ФЕБРУАРА 1884. **—

ГОДИНА IX.

ПОЗОРИШТЕ

БРОЈ 20.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Извази свагда о дану сваке представе на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. — Претплата се издаје администрацији „Позоришта“, у матичном ставу, у Новоме Саду.

ХАМЛЕТ.

Трагедија у 5 чинова, од Виљема Шекспира, с енглеског превео др. Лаза Костић.

(Наставак.)

Краљ.

Сећа се оца.

Офелија.

Молим вас, не спомињимо то; ал' ако вас ко пита шта то значи, кажите му ово:

(пева.)

Сутра је Видов-данак, хој,

А ја ћу с прва вида

Дођи под прозор, девојко, твој,

Да будем твоја Вида:

Обрну се, обрну се,

На грудима је згрева,

Ал' кад је, пусти, на поље пусти,

Никада више дева.

Краљ.

Лепа Офелијо!

Офелија.

Збиља, на! Нећу вам се клети, ево крај:

(пева.)

Тако ми Богородице,

Срамота, куку, тужно!

Не штеди момак, чим си му на домак;

Тако ми петла, ружно.

Узећеш ме, рек'о си ми,

Док ме не испрелама;

А он одговара:

И уз'о бих те, вере ми,

Да ниси дошла сама.

Краљ.

Од кад је тако?

Офелија.

Ја се надам, све ће бити добро. Морамо се стрпети; ал' ја не могу а да не плачам, кад

помислим, да ће га метнути у хладну земљу. Мој брат ће дознати то, и тако вам хвала на вашем добром савету. Хајде, моја кола! Лаку ноћ, госпође; лаку ноћ, слатке госпође: лаку ноћ, лаку ноћ! (Одлази.)

Краљ.

Идите за њом узастопце; чувајте је добро, молим вас.

(Одлази *Хорације*.)

О! отров јада дубоког; па све са смрти очине. Сад узми то, О Гертрудо, Гертрудо! Навале л' јади, нема уходе, но војском свом. Убијен отац јој, от'ш'о ти син, причинив себи сам, заслужен' прогон: народ заглиђен, у мислима, у сумњи нездрав, густ, са смрти доброг старца; ми слудовасмо сахранив кришом га. Офел'ја јадница застранила од себе, ума свог, без ког смо слике, ил' живина тек: Још сувише јој јутрос дође брат из Францеске потајно, код куће чудом се храни, засео у облак, шаптачи с' нашли да му трују слух причама кужним смрти очине; по неволи ће, другог немајућ', имена наша носит' клевета од уста па до уста. Драга Гертрудо, картачем то ме бије убојним, задајућ' смрт до смрти.

(Чује се бука изнутра.)

Краљица.

Куку! Какав хук?

Улави један Господин.

III - 9

ИЗ ГЕТЕОВОГ „ФАУСТА“.

(Свршетак.)

Маргитина соба.

Маргита сама поред преслице.

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, нећу га наћи
Никад, никада.

Није л' он уза ме,
Гроб је мени стан,
Цео свет је мени
Мрзак, отужан.

Бедна моја глава
Болна ми је сва,
Бедно моје срце.
Мучи невоља.

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, наћи га нећу
Никад, никада.

Њега ради стојим
На прозору ту,
Њега ради идем
Тек на улицу.

Поносит му корак,
Племенити стас,
Усана му осмех,
И чаробан глас,

Његових очију
Чарни мамилац,
А руке му стисак,
Па тек — пољубац!

Срце ми се стеже,
Мира немам ја;
Ах, наћи га нећу
Никад, никада.

Моје срце тежи
Њему само тек,
Да га стиснем, држим,
Док ми траје век!

Пољубити њега,
Како б' хтела ја,
На пољупцу томе
Ма изданула!

— Џ.

ЛИСТИЈИ.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Цигани. Позоришна игра у 3 чина, од Е. Сиглигетије, посрбно Јустин Милан Шимић, за позорницу удесно А. Хаџић, музика од А. Милчинског.)

Наш добро познати „стари Цига“ прешао је преко наше позорнице 19. фебруара о. г., али, на жалост, не онако сјајно, не онако складно у целини и у појединостима као некад. „Циганин“ је ишао код нас све досад, да је права милина и сушта наслада била гледати га. Слободно је могао поднети и за тако звану „Mustervorstellung“. А сад? Боље да се и не даје кад не може више заспнути у старој слави својој. Једини је г. Лукић (Живко) био онај стари Цига од искада, ма да се и на њему самом видила нека малаксалост. Да л' је то долазило од нерасположења, или од тешке туге, што га околица није више онако својски пот-

помагала у игри његовој? Признајемо, до душе, да је тешко одржати своју добру вољу, а још теже бити при добром хумору, кад је све око нас без воље, без права живота! И г. Ј. Добриновићка, та вредна и честита глумица, није била она оштроконђа Ракиља као обично. Да л' је томе крив био Глиша Краткић (г. Суботић), који се „лепој жені“ није умео за доста удварати; или муж јој Макса (г. И. Станојевић), који није знао „лепо се разговарати“ с њоме, и који као да се највећма бринуо о томе како да се напије руменике и онда, када томе није места било; или су можда томе љиве биле Пела (г. Л. Петровићева) и Сока (г. Т. Лукњка), које су се тако збуниле, да су и говоре своје промениле, па је Сока до-вршила што је Пела почела, а Пела дочела, што је Сока почела? И гђа Љ. Динићка није била она Евица, која гине, мре за драганом својим. Па и у сцени, кад скида с главе своје венац, није

показала оне одлучности, ону енергију, која се захтева, кад се чини такав одсудан корак. Г. Барбарић има обичај, да стисне вилице, ап да говори кроз зубе, те тако увек погледа као да се мази, а то најмање приличи Петку, који увек из пуног срца говори. Па је лоше среће био и у певању: час је њега вијала музика, а час он музику, једва су се могли наћи. Ђђа Љ. Хапићева (Ружица) била је и сувише бела циганка. Може бити да је то узорак, што није била она жива, окретна, страсна циганска девојка, која полујди од спљне љубави за драганом својим. Треба да се мало више задуби у своју улогу, па ће јој одмах боље поћи за руком кад почне из лудила к себи долазити. Чудимо се јако г. Димитријевићу како је могао од Јефте пандура направити онаку накараду, правог „кашперла“, промуклог пијанца, да му ниси могао ни десету разабрати. Он иначе марљиво изводи поверене му улоге, па тако не разумемо, шта га је снацло, да се луди и тамо, где лудовању места није. „Луксови“ могу поднети у лакрдијама, па и тамо тек с мером, јер иначе постају отужници. Г. Марковић је лепо изгледао као девер, али као да је заборавио на своју деверску дужност, кад се није нашао при руци, да изведе Ружицу. Г. Љ. Станојевић (Борђе) како је почeo, тако је и завршио плачним гласом своју улогу. И певао је тако тужно, да смо страховали, да ће од спљне туге на једанпут умукнути. Г. Дгинић био је весео кум, смешили су му се чај и бркови, и обрве а г. Рашић доста окретац кишбиров.

О самом певању за сад толико, да је боље никако него тако певати. Штедити и чувати треба гласове, али не на позорици већ на другим местима. Још да није коло живо одиграно, па на бурно захтевање и поновљено, изашли бисмо из позоришта раздешеном душом, са свим нездовољни.

Ни на једној представи ван претплате није било досад толико света као на овој. То је најбољи доказ, да публикa радо гледа сваки комад, који јој се допада, па ма то и „стари“ био.

На завршетку представе изазван је г. Лукић, који је то потпуно и заслужно, јер му је његов Живко циганин стекао лепа гласа не само у нашем него и у страном позоришном свету. С.

П О З О Р И Џ Т Е .

* (Народно позориште у Загребу:) „Нар. Нов.“ пишу: „Добрим случају и госпођици Алми Стефановићевој имамо захвалити срећу, да смо баш јучер (17. фебруара) — пуних двеста једанаест година иза смрти бесмртнога Молијера — у исто време са париским обожатељима ненадкриљенога генија комедије, гледали „Силом болесника“ (Ma-

lade imaginaire), онај умотвор, који је уза сву своју силну комичност за векове овеничан венцем најузвишене трагике, јер је у тој комедији, приказујући главну улогу, Молијер, великан писац и великан глумац, испустио узвишили дух свој.

Представа је била и у нас доиста занимљива. Г. Сајевић у у洛зи Аргана, силом болесника, поштено је радио, да нам смешни значај Молијеров у читавом његовом обсегу прикаже природно и доследно. У суботу му је то, међутим, још боље за руком пошло него синоћ, јер је синоћ, недељњом општинству за вољу, допуштао себи по нешто екстраваганције, која није ни ишто оправдана. — Наша гошћа Ђђа А. Стефановићевић, решила је своју улогу, с обзиром на приказивање, веома добро; смета јој само још језик, како смо већ пре споменули. Ми ћемо се, у осталом, на њезину *Toanetу* још једном осврнути. — У сваком погледу била је готова изврсна гостоја Флидерова (жена Арганова), а гњипи М. Фрајденрајховој морамо бити већ на том захвални, што је само њеним суделовањем у опште омогућена представа. — Комичне фигуре Дафоријуса одиграле су г.г. Силић и Жагар на велико задовољство општинства, који радо гледа лакрдијашке јунаке. Ипак је г. Силић нешто прекрупним бојама насликао свога доктора. — Веома лепо и природно приказивао је свој призор у З чину г. Савић, а успео је у малој својој улогици и г. Анић. — А сада нам је истакнути једну малу особицу, која иначе неби спадала под критику, али је својим приказивањем изненадила и усхитила и критичаре и свакога пријатеља уметности а и деце. *Мала Анка* зове се та нежна и лепа особица, а кћи је једнога столара (г. Микшe), која би нашем позоришту, да се нађе какав мецена, који би је одгојио и пригрлио, постала може бити звезда првога реда — толико је у ње талента, драматичке снаге и живота. Да сам Жил Жанен и да сам у француском народу, написао би чланак оном ватром и оним усхићењем, којим је он писао, кад је открио ружну алп генијалну Рашелку — но ја нисам Жанен и ми нисмо Французи, па ми је само забележити, да је усхићено опћинство и синоћ и прекисиноћ изазвало малу Анку до осам пута. Она је својим красним и благим појавом потиснула све своје „колеге“ у назадак. Хоће ли се наћи какав мецена? Има ли гдегод у нас која душа за уметност одушевљена а имућна? Ох, како бих радо јавио, да се нашао човек, који би од мале створио велику Анку! А велика Анка, буде ли оно што обећава мала, начинила би и свог добротвора, ако је сада мален у друштву, великим у народу и уметности.“

Издаје управа ерског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

20. ПРЕДСТАВА.

У ПРЕТИПЛАТИ 14.

У НОВОМЕ САДУ У СУБОТУ 25. ФЕБРУАРА 1884.

ПРВИ ПУТ:

ПРОВОДАЦИЈЕ

ШАЉИВА ИГРА У 5 ЧИНОВА, НАПИСАО МИЛАН САВИЋ.

(Ова шаљива игра добила је од „Матице Српске“ расписану награду од 200 фор. а. вр.)

ОСОБЕ:

Радићка, богата удовица	Д. Ружићка.
Веселин, њен син, правник	Барбарић.
Даница, њена кћи	Л. Петровићева.
Манојло Шарић, њен брат	Лукић.
Симка Весова, њена пријатељица.	Ј. Добриновићка.
Рајко Петровић, млад адвокат	Димитријевић.
Илија Машин, економ	Динић.
Север Драгић, његов пријатељ	Ружић.
Мајерка, посластичарка	Љ. Динићка.
Јуца, собарица код Радићке	Т. Лукићка.
Први	И. Станојевић.
Други	Љ. Станојевић.
Трећи	Рашић.
Четврти	Марковић.
гост посластичарке Мајерке на шеталишту	

Збија се у већој вароши.

У недељу 26. фебруара: „ГРАНИЧАРИ“. Позоришна игра у 3 чина, с певањем, написао Ј. Фрајденрајх, за српску позорницу удесио А. Хадић, музика од А. Максимовића.

Улазнице се могу добити у писарници позоришној од 9—12 пре подне и од 3—5 после подне, а увече на каси.

Болује: П. Добриновић.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.